

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑβδομος

Συνδρομὴ ἰτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἑκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἰτησία.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

25 Μαρτίου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΣΙΚΥΩΝΟΣ

ἐν ἔτει 1821.

Ἡ Περίοδος τῆς γῆς ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα, ἧς μετάφρασιν, ὀφειλομένην εἰς τὸν γλαφυρὸν κίλαμον τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου, ἄρχεται σήμερον δημοσιεύουσα ἡ Ἑστία, εἶνε ἐν τῶν ἀξιολογωτάτων ἔργων τοῦ διασημοῦ Ἰουλίου Βέρν. Ὁ διακεκριμένος οὗτος γάλλος σοφός, οὕτως τὰς Παράδοξους Περιηγήσεις ἐβράβευσεν αὐτὴ ἡ γαλλικὴ Ἀκαδημία, ἐπελάβετο κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τὴν καταστήσιν διὰ σειρᾶς ὅλης ἐπαγωγῶν καὶ μυθιστορικῶν ἀφηγήσεων δημῶδη καὶ προσιτὰ εἰς τοὺς πολλοὺς τὰ εἰς τοὺς εἰδικούς μόνον ἐπιστήμονας ἀναπεπταμένα τέως μυθῆρια τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν δύνανται δὲ δικαίως σήμερον νὰ καυχήθῃ, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος καὶ κάλλιστος εἰσηγητὴς τοῦ παραδόξου ἴσως ἀλλὰ καὶ τερπνοτάτου ἐκείνου ἔιδους τῆς μυθιστορικῆς φιλολογίας, καθ' ὃ, ἀντὶ ἀπιθάνου καὶ ἀσκόπου πολλὰς φαντασμαγορίας, προσάγονται εἰς τὸν ἀναγνώστην ἀπαραμειώτοι καὶ ἀπεριττοὶ αἱ ἐπιστημονικαὶ ἀλήθειαι, εὐκατάποτοι ὅμως εἰς τοὺς πολλοὺς, εὐάρεστοι καὶ τερπναὶ εἰς τὸν ἀναγνώστην, διδάσκουσαι αὐτὸν συνάμα καὶ θέλουσαι, μιγνύουσαι δ' ἀληθῶς, πρῶτον νῦν οὕτως ἐν τῇ νεωτέρᾳ εὐρωπαϊκῇ φιλολογίᾳ, τὸ *utile dulci*, τὸ τερπνὸν τῷ ὀφελίμῳ. Ἡ παγωμένη ἔρημος, Αἰεῖκοσι χιλιάδες λευγῶν ὑπὸ τὰς θαλάσσας, Ἡ εἰς τὸ κέντρον τῆς γῆς ὁδοὶ πορτία, Ἡ μυστηριώδης νῆσος, Ἡ κυμανομένη πόλις, Αἰπέντε ἐβδομάδες ἐν ἀεροστάτῳ, Ἡ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὴν σελήνην ἐκδρομὴ, ἰδίως δὲ καὶ πρὸ πάντων τὸ τερπνότερον διήγημα, ὅπερ προσφέρομεν ἀπὸ τῆς σήμερον εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, εἰσὶν ἔργα, ἅτινα κατέστησαν τὸν συγγραφεὰ αὐτῶν ὀνομαστὸν πρόσωπον ἐν τῇ συγχρόνῳ οὐ μόνον γαλλικῇ ἀλλ' εὐρωπαϊκῇ ἐν γένει φιλολογίᾳ. Ἄνα μυριάδας ἀντιτύπων ἐκδοθέντα, μετεφράσθησαν ταχέως ἅπαντα εἰς τὰς πλείστας τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν, ἐδραματοποιήθησαν πολλά, ἐν οἷς καὶ τὸ προκείμενον, καὶ κατέβλεψαν ἀπὸ τῆς σκηνῆς χιλιάδας θεατῶν, ἀπεδείχθησαν δ' ἐν βραχεὶ διαστήματι χρόνου τὸ ἐπαγωγύτατον ἀνάγνωμα παντὸς εὐ ἡγμένου ἀνθρώπου.

Προσφέρουσα αὐτὸ σήμερον ἐν ἑλληνικῇ μετάφρασει εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς, ἐλπίζει ἡ διεύθυνσις τῆς Ἑστίας ὅτι παρέξει εὐάρεστον εἰς τῆς σχολῆς τῶν τὰς ὥρας διατριβῆν, καὶ ἀποδίδει αὐτοῖς ὀλίγην μὲν ἀλλὰ φίλην τὴν χάριτα ἀντὶ τῆς ὁσημέραι αὐξούσης εὐνοίας τῶν πρὸς αὐτήν. Σ. τ. Δ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα.

[Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.—Μετάφρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α΄.

Ἐρῶ ὁ Φιλέας Φόγ καὶ ὁ Πορηίδης ἀποκτῶσιν ὁ μὲν ἐπηρέτην, ὁ δὲ αὐθέντην.

Κατὰ τὸ ἔτος 1872 ἡ ὑπ' ἀριθμὸν 7 οἰκία τῆς Σέβιλ-Ῥόου ἐν Λονδίῳ—οἰκία ἐν ἧ ἀπέθανεν ὁ Σέριδαν κατὰ τὰ 1814—κατεκείτο ὑπὸ τοῦ ἐντίμου κυρίου Φιλέα Φόγ, ἑνὸς τῶν παραδοξοτάτων καὶ μᾶλλον ἀξιοπαρατηρήτων μελῶν τοῦ Ἀναρμοφωτικοῦ Συλλόγου τοῦ Λονδίνου, καίτοι ὁ ἐντίμος οὗτος κύριος οὐδὲν ἐφαίνετο ἐπιτηδεύων τὸ δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν.

Οὗτος δὲ διάδοχος ἑνὸς τῶν διασημοτέρων τῆς Ἀγγλίας ῥητόρων ἦτο ὁ Φιλέας οὗτος, πρόσωπον αἰνιγματώδες, περὶ οὗ οὐδέν τις ἐγίνωσκεν ἄλλο, ἢ ὅτι ἦτο εὐγενέστατος ἀνθρωπος καὶ εἰς τῶν ὠραιότερων ἀνδρῶν τῆς ἀνωτάτης ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας.

Ἐλέγετο ὅτι ὁμοίαζε πρὸς τὸν Βύρωνα—κατὰ τὴν κεφαλὴν μόνον, διότι οἱ πόδες του ἦσαν ἀψογοὶ ἀλλ' ὁ νέος οὗτος Βύρων εἶχε μύστακα καὶ παραγαυθίδας, ἦτο ἀπαθέστατος, καὶ ἠδύνατο νὰ ζῆσῃ χίλια ἔτη χωρὶς νὰ γηράσῃ.

Ἀγγλος βεβαίως ἦτο, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἴσως ἀστὸς τοῦ Λονδίνου ὁ Φιλέας Φόγ.

Οὐδέποτε τὸν εἶχον ἰδεῖ εἰς τὸ χρηματιστήριον, οὔτε εἰς τὴν τράπεζαν, οὔτε εἰς χρηματιστικὸν τι τοῦ Ἄστέος κατάστημα. Οὐδέμια δεξιμένη οὐδὲ ἀποβάθρα τοῦ Λονδίνου εἶχον ὑποδεχθῆ ποτε πλοῖον, ἔχον φορτωτὴν τὸν Φιλέαν Φόγ. Ὁ κύριος οὗτος οὐδέμιας διαχειριστικῆς ἐπιτροπῆς κατελέγετο μέλος τὸ ὄνομά του οὐδέποτε εἶχεν ἀντηχήσει ἐν οἰφδήποτε δικηγορικῷ συλλόγῳ, καὶ ἀγόρευσις του οὐδέποτε εἶχεν ἀκουσθῆ ἐν οἰφδήποτε τῶν πολυειδῶν δικαστηρίων τοῦ Λονδίνου. Οὔτε τῆς Βασιλικῆς Ἐταιρίας τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας μετεῖχεν, οὔτε τῆς Φιλολογικῆς Ἐταιρίας τῆς Δύσεως, οὔτε

τῆς τοῦ Δικαίου, οὔτε τῆς τῶν Ἐπιστημῶν καὶ Τεχνῶν, τῆς διατελούσης ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Αὐτῆς Γαληνοτάτης Μεγαλειότητος. Εἰς οὐδὲν τέλος ἀνῆκε τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἀγγλίας πολυπληθῆν σωματείων, οὔτε εἰς τὸ Ἀρμονικόν, οὔτε εἰς τὸ Ἐντομολογικόν, οὔτινος κυρία ἀποστολή εἶνε ἡ καταστροφή τῶν βλαβερῶν ἐντόμων.

Ὁ Φιλέας Φόγ ἦτο ἀπλῶς καὶ μόνον μέλος τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου.

Πρὸς τὸν ἀπορήσαντα δέ, ὅτι πρόσωπον τοσοῦτον μυστηριώδες κατελέγετο μεταξὺ τῶν μελῶν τοῦ ἀξιότιμου ἐκείνου σώματος, ἀπαντῶμεν ἀπλῶς ὅτι ἐγένετο δεκτὸς ἐπὶ τῇ συστάσει τῶν κ.κ. Ἀδελφῶν Βάριγγ, τραπεζιτῶν παρ' οἷς εἶχε διαθέσιμον πίστωσιν. Ἀπῆλαυε δ' ὡς ἐκ τούτου ἐξωτερικῆς τι ος ὑπολήψεως, ἧς κύριος λόγος ἦτο, ὅτι αἱ ἐπιταγαὶ αὐτοῦ ἐπληρῶνοντα τακτικῶς ἐν ὄψει ὑπὸ τῆς χρεώσεως τοῦ ἀνοικτοῦ του λογαριασμοῦ, ὅστις ἐν τούτοις ἔμενε πάντοτε πιστωτής.

Ἦτο λοιπὸν πλούσιος ὁ Φιλέας Φόγ; Ἄνατιρόρητος. Πῶς ὅμως εἶχε πλουτίσει, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ εἶπῃ, καὶ ἐσχατος πάντων ἔπρεπε νὰ ἐρωτηθῆ περὶ τούτου αὐτὸς ὁ ἴδιος. Ὅπως δὴποτε ἄσματος δὲν ἦτο, ἀλλ' οὐδὲ καὶ φιλάργυρος· καθότι παντοῦ ὅπου ἔλειπε συμβολή τις πρὸς ἐπιτέλεσιν ἔργου ὠφελίμου ἢ γενναίου, προσέφερον αὐτὴν ἐκεῖνος σιωπηλῶς καὶ ἀνωνύμως μάλιστα.

Ἐν ὀλίγοις, ὁ κύριος οὗτος πᾶν ἄλλο ἦτο ἢ ὀμιλητικός. Ἐλάλει ὅσον τὸ δυνατόν ὀλιγώτερον, καὶ ὅσῳ σιωπηλότερος ἦτο τοσοῦτ' μυστηριωδέστερος ἐφαίνετο. Ὁ βίος του ἐν τούτοις ἦτο ἀναπεπταμένος· ἀλλ' ὅ,τι ἔπραττεν ἦτο τόσῳ πάντοτε μαθηματικῶς τὸ αὐτὸ καὶ ὅμοιον, ὥστε ἢ φαντασία, μὴ ἀρκουμένη εἰς τὰ φαινόμενα, ἐζήτει περαιτέρω.

Εἶχε περιηγηθῆ; Πιθανόν· διότι οὐδεὶς αὐτοῦ κάλλιον ἐγνώριζε τὸν γεωγραφικὸν χάρτην τῆς οἰκουμένης. Καὶ αὐτῆς τῆς ἀποκεντροτάτης γωνίας εἶχεν εἰδικὴν καὶ ἀκριβῆ γνώσιν, πολλάκις δέ, δι' ὀλίγων ὅμως πάντοτε καὶ βραχέων, ἐπηνώρθου τὰ ποικίλως ἐν τῷ συλλόγῳ λεγόμενα περὶ ὀδοιπόρων ἀπολεσθέντων ἢ ἀποπλανηθέντων. Κατεδείκνυε συντόμως τὰς ἀκριβεῖς πιθανότητας, καὶ οἱ λόγοι του ἀπεδείκνυντο πάντοτε ἀληθῆ μαντεύματα, κυρούμενα κατόπιν ὑπὸ τῶν πραγμάτων. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶχε βεβαίως ὀδοιπορήσει πανταχοῦ, — πνευματικῶς τοῦλάχιστον.

Βέβαιον ὅπως δὴποτε ἦτο, ὅτι ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ Φιλέας δὲν εἶχε μακρυθῆ τοῦ Λονδίνου. Οἱ κάλλιον τῶν ἄλλων γνωρίζοντες αὐτόν, ἐμαρτύρουν, ὅτι, πλὴν τῆς ἀπὸ τοῦ οἴκου του εἰς τὸν σύλλογον ἀγούσης ὁδοῦ, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι τὸν εἶδεν ἀλλαχοῦ. Ἡ μόνη του

διασκέδασις ἦτο ν' ἀναγινώσκη ἐφημερίδας καὶ νὰ παίξῃ οὐίστ. Εἰς τὸ σιωπηρὸν δ' αὐτὸ παιγνίδιον, τὸ τοσοῦτον εἰς τὴν φύσιν αὐτοῦ ἀρμόζον, συγνάκις ἐκέρδαινε· τὰ κέρδη του ὅμως δὲν εἰσπύρνοντο εἰς τὸ θυλακίον του, ἀλλ' ἀπετέλουν σπουδαιότατον μέρος τοῦ ἐλεητικοῦ του προϋπολογισμοῦ. Ἄλλως δὲ σημειωτέον, ὅτι ὁ κ. Φόγ ἔπαιζε μόνον ἵνα παίξῃ, οὐχὶ δὲ ἵνα κερδαίνῃ· τὸ παιγνίδιον ἦτο δι' αὐτόν μάχη, ἀγὼν πρὸς ἐναντιότητα, καὶ ἀγὼν μάλιστα οὐδεμίαν ἀπαιτῶν κίνησιν, κόπον ἢ μετατόπισιν, καὶ πρόσφορος ἐπομένως εἰς τὸν χαρακτήρα του.

Οὐδεὶς ἐγνώριζε σύζυγον ἢ τέκνα τοῦ Φιλέας Φόγ—πρᾶγμα δύνατον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐντιμοτάτους ἀνθρώπους—οὐδὲ συγγενεῖς ἢ φίλους, ὅπερ εἶνε ἔτι σπανιώτερον. Ὁ Φιλέας ἐξῆ μόνος του ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ κατὰ τὴν Σέβιλ-Ρόου, ὅπου οὐδεὶς ποτὲ κατώρθου νὰ εἰσχωρήσῃ. Περὶ τῶν οἰκιακῶν του οὐδεὶς ποτὲ λόγος ἐγίνετο, εἰς δὲ καὶ μόνος ὑπὸ κρητῆς ἐπήρκει εἰς θεραπείαν του. Προγευματίζων καὶ γευματίζων ἐν τῷ συλλόγῳ καθ' ὥρας χρονομετρικῶς ὠρισμένας, ἐν τῇ αὐτῇ αἰθούσῃ πάντοτε καὶ παρὰ τὴν αὐτὴν τράπεζαν, οὐδένα τῶν συνεταίρων του φιλεύων, καὶ οὐδένα ξένον προσκαλῶν, ἐπέστρεφεν οἴκαδε ὅπως κατακλιθῆ, ἀκριβῶς τὸ μεσονύκτιον, χωρὶς ποτὲ νὰ χρησιμοποιήσῃ πρὸς τούτο τὰ εἰς διάθεσιν τῶν ἑταίρων ἀναπαυτικώτατα δώματα τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου. Ἐκ τῶν εικοσιτεσσάρων ὥρῶν τοῦ μεσονυκτίου δέκα διέτριβεν οἴκοι, κοιμώμενος ἢ εὐτρεπιζόμενος. Ὅσάκις ἐπεριπάτει, ἐπεριπάτει πάντοτε καὶ ἀμεταβλήτως ἐπὶ τοῦ μωσαϊκοῦ δαπέδου τοῦ προδόμου τοῦ Συλλόγου ἢ ἐπὶ τῆς κυκλοτεροῦς αὐτοῦ στοᾶς, ἣν ἔστεγε θολωτὸν κυανοῦν ὑέλωμα, στηριζόμενον ἐπὶ εἴκοσιν ἰονικῶν ἐκ πορφυρίτου κίωνων. Κατὰ τὸ πρόγευμα καὶ τὸ γεῦμα του τὴν τράπεζαν αὐτοῦ ἐπρομήθευον διὰ τῶν εὐχύμων των ταμιευμάτων τὰ μαγειρεία, αἱ ἀποθήκαι, τὰ ὀσφυλάκια καὶ ἰχθυοτροφεία τοῦ συλλόγου· οἱ ὑπὸ κρητῆς τοῦ συλλόγου, σοβαροὶ καὶ μελανεῖμονες, ὑπὸ δεδημένοι ἀθόρυβα νακτοσάνδαλα, ὑπὸ κρητῆς αὐτόν ἐντὸς ἰδίων πινακίων καὶ ἐπὶ θαυμασίας λινῆς σαζωνικῆς θήωνης· αἱ μοναδικαὶ κρυστάλλιναι φιάλαι τοῦ συλλόγου περιεῖχον τὸ σέγγου, τὸ πόρτο καὶ τὸ κλάρετ αὐτοῦ, ὅπερ ἀπέπνεεν εὐωδίαν καλλιφύλλου καὶ κινναμώμου· ὁ πάγος δὲ τέλος τοῦ συλλόγου, ὁ δι' ἀδράς δαπάνης ἀπὸ τῶν λιμνῶν τῆς Ἀμερικῆς μετακομιζόμενος, διετῆρει εὐάρεστον ψυχὸς περὶ τὰ ποτά του.

Ἄν βίος τοιοῦτος εἶνε ἰδιοτρόπου βίος, πρέπει τις νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἡ ἰδιοτροπία δὲν εἶνε ἄσχημον πρᾶγμα.

Ὁ οἶκος τῆς Σέβιλ-Ρόου δὲν ἦτο μὲν πολυτελής, ἀλλὰ περιεῖχε πᾶσαν ὑλικὴν εὐμάρειαν. Ἄλλως δὲ ἡ ἐν αὐτῷ ὑπηρεσία ἦτο λίαν πε-

ριωρισμένη, χάρις εἰς τὰς ἀναλλοιώτους τοῦ ἐνοικοῦντος ἔξεις. Οὐχ ἦττον ὁ Φιλέας Φόγ ἀπῆ-
τει παρὰ τοῦ ὑπηρετοῦ του ἀκριβείαν καὶ τάξιν
ἐκτακτον. Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν, δευτέραν
ὀκτωβρίου, εἶχεν ἀποβάλει τὸν Ἰάκωβον Φόρ-
στερ—διότι ὁ ταλαίπωρος οὗτος εἶχε προσφέ-
ρει αὐτῷ ὕδωρ πρὸς ξυράφισμα ὀγδοήκοντα
τεσσάρων μόνον βαθμῶν Φαρεγγάιτ ἀντὶ ὀγδοή-
κοντα ἕξ, καὶ ἀνέμενε τὸν διάδοχόν του, ὅστις
ἔμελλε νὰ προσέλθῃ μεταξὺ τῆς ἑνδεκάτης καὶ
τῆς ἑνδεκάτης καὶ ἡμισείας ὥρας.

Ὁ Φιλέας Φόγ, στρογγυλοκαθισμένος εἰς τὸ
θρονίον του, συναφεῖς κρατῶν τοὺς πόδας ὡς ὁ
ἐν παρατάξει στρατιώτης, καὶ τὰς χεῖρας ἐπὶ
τῶν γονάτων στηρίζων, εὐθὺς ἔχων τὸ σῶμα καὶ
ὑψιτενῆ τὴν κεφαλὴν, ἐθεώρει χωροῦντα τὸν λε-
πτοδείκτην τοῦ ὥρολογίου, μηχανῆς πολυπλό-
κου, ἐμφαινούσης τὰς ὥρας, τὰ λεπτά, τὰ δευ-
τερόλεπτα, τὰς ἡμέρας, τὴν ἡμερομηνίαν καὶ
τὸ ἔτος. Ἄμα ἠχούσης τῆς ἑνδεκάτης καὶ ἡ-
μισείας, ὁ κ. Φόγ ἔμελλε, κατὰ τὴν ἡμερησίαν
αὐτοῦ συνῆθειαν, νὰ καταλίπῃ τὸν οἶκόν του καὶ
νὰ μεταβῇ εἰς τὸν Ἀναμορφωτικὸν Σύλλογον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη κτύπος ἐπὶ τῆς
θύρας τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ἐν ᾗ ἔμενον ὁ Φι-
λέας Φόγ.

Ὁ ἀπολυθεὶς Ἰάκωβος Φόρστερ ἐπιφανεὶς
εἶπεν :

— Ὁ νέος ὑπηρετῆς !

Νέος δέ τις, τριακοντούτης περίπου, προσελ-
θὼν ἔχαιρέτισε.

— Εἶσαι γάλλος καὶ ὀνομάζεσαι John ; ἠρώ-
τησεν ὁ Φιλέας Φόγ.

— Δηλαδή... μὲ συγχωρεῖτε, Jean, ὑ-
πέλαβεν ὁ νέηλος· Ἰωάννης Πονηρίδης. Τὸ ἐ-
πώνυμον αὐτὸ τὸ χρεωστῶ εἰς μίαν κά-
ποιαν ἐπιδειξιότητα, τὴν ὁποίαν ἔγω, νὰ οἰκο-
νομῶ ἐνίοτε τὰς περιστάσεις. Νομίζω ὅτι εἶμαι
τίμιος ἄνθρωπος, καὶ, διὰ νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ
μὲ εἰλικρίνειαν, ἔκαμα πολλῶν εἰδῶν τέχνας.
Ἦμουν τραγουδιστῆς εἰς μίαν ἐταιρίαν ἣ ὁ-
ποία ἐγύριζεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ· ἐρημάτισα ἀκροβά-
της εἰς ἐν ἵπποδρόμιον, ἄλλοτε χορεύων εἰς τὸ
σχοινίον, καὶ ἄλλοτε πηδῶν εἰς τὸν ἀέρα. Ἐ-
πειτα, διὰ νὰ χρησιμοποιοῦσά τὰ προτερήματά
μου, ἔγεινα καθηγητῆς τῆς γυμναστικῆς, καὶ ἐπὶ
τέλους ἤμην λογίας τῶν πυροσβεστῶν εἰς Πα-
ρισίους. Πηρευρέθην μάλιστα εἰς διαφόρους πυρ-
καϊάς. Ἀλλὰ πρὸ πάντε ἐτῶν ἀφῆκα τὴν Γαλλίαν,
καὶ ἦλθα εἰς τὴν Ἀγγλίαν, διὰ νὰ ἀπολαύσω
τὰ ἀγαθὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, καὶ ἔγεινα
θαλαμηπόλος. Ἐπειδὴ δὲ εὕρισκόμενον χωρὶς θέ-
σιν, καὶ ἔμαθα ὅτι ὁ κύριος Φιλέας Φόγ εἶνε ὁ
ἀκριβέστερος καὶ ἡσυχώτερος ἄνθρωπος τοῦ Ἡ-
νωμένου βασιλείου, ἦλθα εἰς τὸν κύριον μὲ τὴν
ἐλπίδα νὰ ζήσω ἡσυχος, καὶ νὰ λησμονήσω καὶ
αὐτὸ τὸ ἐπώνυμόν μου.

— Τὸ ἐπώνυμόν σου μ' ἀρέσκει, ἀπήντησεν
ὁ εὐπατρίδης. Ἐχω καλὰς πληροφορίας καὶ συ-
στάσεις περὶ σοῦ. Γνωρίζεις τί ἀπαιτῶ καὶ τί
δίδω ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Πολὺ καλά. Τί ὥραν ἔχεις ;

— Ἐνδεκα καὶ εἰκοσιδύο, ἀπήντησεν ὁ Πο-
νηρίδης, ἀνασύρων ἐκ τῶν μυχῶν τοῦ θυλακίου
του ὑπερμέγεθες ἀργυροῦν ὥρολόγιον.

— Πηγαίνεις ὀπίσω.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον.

— Πηγαίνεις ὀπίσω τέσσαρα λεπτά, ἀλλ' ἀ-
διάφορον. Ἀρκεῖ ὅτι παρετηρήθη ἡ διαφορά.
Λοιπὸν, ἀπὸ τὴν ὥραν αὐτὴν, ἑνδεκα καὶ εἰκο-
σιεννά λεπτά πρὸ μεσημβρίας, ἡμέραν τῆς ἐ-
βδομάδος τετάρτην, δευτέραν ὀκτωβρίου τοῦ ἔ-
τους 1872, εἶσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φιλέας Φόγ ἠγέρθη, ἔλαβε τὸν
πῖλόν του διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἔθηκεν αὐ-
τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του διὰ μηχανικῆς τινος
καὶ οἰονεὶ αὐτομάτου κινήσεως, καὶ ἀνεχώρησε
χωρὶς τινα λέξιν ἄλλην.

Ὁ Πονηρίδης ἤκουσεν ἀνοιγομένην κατὰ πρῶ-
τον τὴν αὐλειον θύραν, ἐξερχομένου τοῦ κυρίου
του· ἤκουσε δὲ μετ' ὀλίγον αὐτὴν ἀνοιγομένην
καὶ πάλιν, ἀπερχομένου τοῦ προκατόχου του Ἰα-
κώβου Φόρστερ.

Ὁ Πονηρίδης ἔμεινε μόνος ἐν τῷ οἴκῳ τῆς
Σέβιλ-Ρόου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ἐν ᾧ ὁ Πονηρίδης πείθεται, ὅτι εὖρε τέλος
τὸ ἰδεῶδες του.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ
Πονηρίδης, ἐκπεπληγμένος ὀλίγον τὸ κατ' ἀρ-
χάς, ἐγνώρισα εἰς τῆς κυρίας Τυσσῶ κούκλας,
αἱ ὁποῖαι εἶχαν ὅσπην ζωὴν ἔχει καὶ ὁ αὐθέντης
μου.

Σημειωτέον ὅτι αἱ κοῦκλαι τῆς κυρίας Τυσ-
σῶ εἶνε ἀνδρείκελα ἐκ κηροῦ, μόνον φωνῆς ἀ-
ληθῶς στερούμεναι, καὶ πολυκαθίτους ἐλκύουσαι
θεατάς.

Κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμὰς τῆς μετὰ τοῦ Φι-
λέα Φόγ συνεντεύξεώς του, ὁ Πονηρίδης ἐξήτασε
ταχέως ἀλλ' ἐπιμελῶς τὸν μέλλοντα κύριόν του.
Ἦτο ἀνὴρ τεσσαρακοντούτης περίπου, εὐγενῆ
ἔχων καὶ ὠραίαν τὴν μορφήν, ὑψηλὸν τὸ ἀνά-
στημα καὶ μὴ ἀσχημιζόμενον ὑπ' ἐλαφρᾶς τινος
εὐσαρκίας, ξανθὴν τὴν κόμην καὶ τὰς παραγνα-
θίδας, λεῖτον τὸ μέτωπον καὶ μὴπω ἐρύτιδιωμέ-
νον κατὰ τοὺς κροτάφους, πρόσωπον ὠχρὸν μάλ-
λον ἢ εὐχρουν καὶ θαυμασίως ὀδόντας. Τὸ ἐξω-
τερικὸν αὐτοῦ κατήλεγγεν εἰς μέγιστον βαθμὸν
ὅ,τι οἱ φυσιογνώμονες ἀποκαλοῦσιν «ἐνεργὸν ἡ-
ρεμίαν,» ἰδιότητα πάντων τῶν ἐργαζομένων
μᾶλλον ἢ τυρβαζόντων. Ἦρεμος, φλεγματικὸς,
διαυγὲς ἔχων τὸ ὄμμα καὶ ἀκίνητον τὸ βλέφα-
ρον, ἦν ἐντελεστάτος τύπος τῶν ἀπαθῶν ἐκεί-

νων ἄγγλων, οἵτινες συχνότατα ἀπαντῶνται ἐν τῷ Ἡνωμένῳ βασιλείῳ, καὶ ὧν τὸ ἀκαδημαϊκὸν πῶς ἦθος τοσοῦτω θαυμασίως ἀπέδωκεν ἢ γραφίς τῆς Ἀγγελικῆς Κάουμανν. Ἐξεταζόμενος κατὰ τὰς διαφόρους τῆς ζωῆς αὐτοῦ πράξεις, ὁ εὐπατριδῆς οὗτος παρίστα ὑπαρξίν ἰσοσταθμῆ καθ' ὅλα τῆς τὰ μέρη καὶ ἀκριβῶς ἰσορροποῦσαν, ἐντελεστάτην δὲ καὶ ἀσφαλῆ ὡς χρονόμετρον τοῦ Λεροᾶ ἢ τοῦ Ἑρυσάου. Ἀληθῶς δὲ ὁ Φιλέας Φόγ ἦτο ἡ προσωποποιήσις τῆς ἀκριβείας, κατεφαίνετο δὲ τοῦτο προδήλως ἀεὶ τῆς ἐκφράσεως τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ τῶν χειρῶν, διότι καὶ παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ ὡς καὶ παρὰ τοῖς ζώοις τὰ μέλη αὐτὰ εἰσὶν ἐκφραστικά τῶν παθῶν.

Ὁ Φιλέας Φόγ ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων τῶν μαθηματικῶς ἀκριβῶν, οἵτινες, οὐδέποτε σπεύδοντες καὶ πάντοτε ἔτοιμοι, οἰκονομοῦσι τὰ τε βήματα καὶ τὰς κινήσεις των. Ἀπέφευγεν ἀνωφελὲς βῆμα, καὶ ἐν μόνον ἂν ἦτο, ἐκλέγων πάντοτε τὴν βραχυτέραν ὁδόν. Οὐδέποτε ἠτένιζεν ἄσκοπον βλέμμα πρὸς τὴν ὄροφν. Οὐδέποτε τὸν διέφευγε περιττὴ χειρονομία. Οὐδέποτε τὸν εἶχον ἰδεῖ τεταραγμένον ἢ συγκεκινημένον. Οὐδεὶς ὑπῆρχεν ἐν τῷ κόσμῳ ἀνθρώπος ὀλιγώτερον αὐτοῦ σπεύδων, καὶ ὅμως ἐφθανε πάντοτε ἐν καιρῷ. Ἐξηγεῖται δ' εὐκόλως ὅτι ἔζη μόνος καὶ οὕτως εἰπεῖν ἐκτὸς πάσης κοινωνικῆς σχέσεως. Ἐγνώριζεν ὅτι ἐν τῷ βίῳ ἐπιβάλλονται συγχρωτισμοί, καὶ ὅτι οἱ συγχρωτισμοὶ ἀπασχολοῦσι καὶ ἀνακόπτουσι τὸ βῆμα· διὰ τοῦτο δὲ καὶ τοὺς ἀπέφευγε.

Ὁ δὲ Ἰωάννης, ὁ Πονηρίδης ἐπικαλούμενος, ἀληθῆς Παρισινὸς ἐκ Παιρισίων, καὶ ἀπὸ πέντε ἡδὴ ἐτῶν κατοικῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου ἤσκει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ θαλαμηπόλου, μάτην ἐπὶ μακρὸν εἶχε ζητήσει κύριον εἰς ὃν νὰ προσκολληθῆ.

Ὁ Πονηρίδης δὲν ἦτο ἐκ τῶν Φροντίνων ἢ Μασκαρίλλων τῆς κωμωδίας, οἵτινες σοβοῦσιν αὐθάδεις, ὑψούντες τοὺς ὄμους καὶ εἰς τὸ κενὸν βλέποντες, θρασὺ ἔχοντες τὸ βλέμμα καὶ ἀπαθῆ τὸν ὀφθαλμόν. Οὐχί. Ὁ Πονηρίδης ἦτο χρηστὸς νέος, εὐάρεστον ἔχων τὴν φυσιογνωμίαν καὶ τὰ χεῖλη πῶς προέχοντα, ἔτοιμα δὲ πάντοτε εἰς γεῦσιν ἢ εἰς θωπιάν. Προσηνὴς τὸ ἦθος καὶ ὑπηρετικὸς, ἀγαθὴν δὲ καὶ στρογγύλην ἔχων τὴν κεφαλὴν, ὁποῖαν συνήθως ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχωσιν οἱ φίλοι μας, εἶχε κυανοῦς τοὺς ὀφθαλμούς, εὐχρουν τὴν ὄψιν, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τοσοῦτον εὐσαρκον ὥστε κατῶρθον νὰ βλέπῃ μόνος του τὰ μῆλα τῶν παρειῶν του, εὐρὺ τὸ στέρον, καὶ εὐσωμον τὸ ἀνάστημα. Ἦν δὲ βωαλέος τοὺς μῦς καὶ ἡράκλειος τὴν δύναμιν, ἢ εἶχον θαυμασίως ἀναπτύξει αἱ ἀσκήσεις τῆς νεότητός του. Ἡ φαῖά του κόμη ἦτο πῶς ἀνυπότακτος· ἂν δὲ τῆς ἀρχαιότητος οἱ γλύπται κατῶρθον νὰ διατάττωσι κατὰ δεκακοτῶ διαφόρους τρόπους τὴν κόμην τῆς Ἀθηνᾶς, ὁ Πονηρίδης καθ' ἕνα

καὶ μόνον ἐγνώριζε νὰ εὐτρεπίξῃ τὴν ἰδικήν του. Ἔφερε τρίς ἐπ' αὐτῆς τὸ κτένιον καὶ ἤρκειτο.

Ἡ ἀπλουστάτη φρόνησις ἀπαγορεύει νὰ εἰπῶμεν ἐκ προοιμίου, ἂν τοιοῦτος ἀνοικτὸς χαρακτηριστὴρ ἔμελλε νὰ συμφωνήσῃ πρὸς τὸν χαρακτηριστῆρα τοῦ Φιλέα Φόγ. Ὁ ἀπέβαιεν ἀρά γε ὁ Πονηρίδης ὁ ἀδιαπτῶτως ἀκριβῆς ἐκεῖνος ὑπνρέτης, ὃν ἐχρειάζετο ὁ κύριός του; Τοῦτο ἢ χρῆσις μόνη ἔμελλε ν' ἀποδείξῃ. Μεθ' ἰκανῶς πλάνητα νεανικὸν βίον, ὁ Πονηρίδης, ὡς γνωστόν, ἐπόθει ἀνάπαυσιν καὶ ἡσυχίαν. Ἀκούσας ἐγκωμιαζόμενον τὸν μεθοδικὸν βίον τῶν Ἀγγλων καὶ τὴν παροικιακὴν τῶν βρετανῶν εὐπατριδῶν ψυχρότητα, ἤλθε τύχην ζητῶν ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἡ τύχη ὅμως δὲν τὸν εἶχε τέως εὐνοήσει, διότι οὐδαμοῦ κατῶρθωσε νὰ ῥιζώσῃ, καὶ ἄλλην μετ' ἄλλην δέκα ἤλλαξεν οἰκίας. Πανταχοῦ εὔρε κυρίους ἰδιοτρόπους καὶ ἀνωμάλους, φιλοδρόμους ἢ φιλοθορούβους, — ὅπερ, ἐνοσιταί, δὲν ὠρέγετο πλέον ὁ Πονηρίδης. Ὁ τελευταῖος αὐτοῦ κύριος, ὁ νεαρὸς λόρδος Λόγγσπερρύ, μέλος τοῦ κοινοβουλίου, ἀποῦ διενυκτέρευεν εἰς τὰ δειπνητήρια τῆς Αἰμάρκετ, ἐπανήρχετο οἰκαδε φερόμενος τὸ πλεῖστον ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν ἀστυνομικῶν κλητήρων. Ὁ Πονηρίδης, ἐπιθυμῶν πρὸ παντὸς νὰ σέβηται τὸν κύριόν του, ἐτόλμησεν εὐλαβεῖς τινὰς παρατηρήσεις, αἵτινες ὅμως κακῶς ἠκούσθησαν, καὶ διὰ τοῦτο διέβρῆξε τὰς σχέσεις του. Μαθὼν ἐν τῷ μεταξῷ, ὅτι ὁ ἐντιμὸς Κύριος Φιλέας Φόγ ἐζήτηε ὑπνρέτην, ἐπληροφορήθη τὰ κατ' αὐτόν. Ἐκρινε δὲ φυσικῶς, ὅτι ἀρμοδιώτατος δι' αὐτὸν κύριος ἦτο ἀνθρώπος τοσοῦτον τακτικὸν ἔχων τὸν βίον, οὐδέποτε ἀπονυκτερεύων, οὐδέποτε περιηγούμενος, οὐδέποτε, οὐδὲ μίαν ἡμέραν, ἀπόν. Προσῆλθε λοιπὸν καὶ ἐγένετο δεκτὸς, καθ' ἃ γνωρίζομεν.

Οὕτως ὁ Πονηρίδης, ἅμα ὡς ἐσήμανεν ἡ ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια, εὐρέθη μόνος ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Σέβιλ-Ρόου. Ἦρχισε δ' εὐθύς τὴν ἐπιθεώρησιν καὶ διέδραμεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν ὑπογείων μέχρι τοῦ ἀνωγαίου. Ὁ οἶκος ἐκεῖνος, ὁ καθαρὸς, εὐτακτος, ἀπέριττος καὶ προσφωρότατα διὰ τὴν ὑπηρεσίαν ὀργανισμένος, τοῦ ὑπερήρεσε· τοῦ ἐφάνη ὡς ὠραιότατον κοιλίου ὄστρακον, ὄστρακον ὅμως θερμαινόμενον καὶ φωτιζόμενον δι' ἀερίου, καθότι τὸ ἀνθρακοῦχον ὑδρογόνον ἐπλήρου πάσης τὰς φωτιστικὰς καὶ θερμαντικὰς τῆς οἰκίας ἀνάγκας. Εἰς τὸν δεῦτερον ὄροφον εὔρεν ὁ Πονηρίδης εὐκόλως τὸ δι' αὐτὸν ὠρισμένον δωμάτιον, καὶ κῆχαριστήθη. Σήμαντρα ἠλεκτρικὰ καὶ ἀκουστικοὶ σωλῆνες συνέδεον τὸ δωμάτιον μετὰ τῶν δωματίων τοῦ μεσορόφου καὶ τοῦ πρώτου πατώματος· ἠλεκτρικὸν δ' ἐκκρεμές, ἐπὶ τῆς ἐστίας τεθειμένον, ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὸ ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ Φιλέα Φόγ εὐρισκόμενον, καὶ ἐσήμαινε συμφῶνως πρὸς αὐτὸ τὴν ὥραν, μέχρι δευτερολέπτου.

— Μ'ἀρέσει! πολὺ μ'ἀρέσει! εἶπε καθ'ἑαυτὸν ὁ Πονηρίδης.

Παρατήρησε δ' ἐπίσης ἐν τῷ δωματίῳ του σημειώσιν τινα ἐκτεθειμένην ὑπεράνω τοῦ ἐκχορευοῦς. Ἦτο τὸ πρόγραμμα τῆς καθημερινῆς ὑπηρεσίας, καὶ περιεῖχε καθ' ὄραν ἀναγεγραμμένας—ἀπὸ τῆς ὀγδόης πρωϊνῆς ὥρας, καθ' ἣν ἀπαρεγκλίτως ἠγείρετο ὁ Φιλίας Φόγ, μέχρι τῆς ἑνδεκάτης καὶ ἡμισείας, ὅτε ἀπῆρχετο εἰς τὸν Ἀναμορφωτικὸν Σύλλογον, ἵνα προγευματίσῃ—πάσας τῆς ὑπηρεσίας τὰς λεπτομερείας, τὸ τέιον καὶ τὰς φρυγανιάς κατὰ τὴν ὀγδόην καὶ εἰκοσιτρία λεπτά, τὸ ὕδωρ τοῦ ζυεϊσματος κατὰ τὴν ἑνάτην καὶ τριάκοντα ἐπτὰ, τὸ κτένισμα κατὰ τὰς δέκα παρὰ εἰκοσι, κ.τ.λ. Εἶτα δέ, μετὰ τὴν ἑνδεκάτην καὶ ἡμίσειαν πρὸ μεσημβρίας μέχρι τοῦ μεσονυκτίου, ὅτε κατεκλίνετο ὁ μεθοδικὸς εὐπατρίδης, πάντα ἦσαν ἐν τάξει καὶ προνοία ἀναγεγραμμένα. Ὁ Πονηρίδης ἐμελέτησε χαίρων τὸ πρόγραμμα ἐκεῖνο, καὶ ἐχάραζε τὰ διάφορα αὐτοῦ ἄρθρα ἐν τῇ μνήμῃ του.

Ὡς πρὸς τὴν ἱματιοθήκην τοῦ κυρίου του, ἦτο πλουσιωτάτη καὶ θαυμασίως διατεταγμένη. Ἐκάστη ἀναξυρίς καὶ πᾶν φόρμα ἢ ἐσωκάδιον ἔφερον αὐξόντα ἀριθμὸν, ἀναγεγραμμένον ἐπίσης εἰς κατάλογον, ὅπου ἐσημειοῦτο ἢ ἐξόδος ἐκάστου ἐνδύματος καὶ ἢ ἐπάνοδος αὐτοῦ εἰς τὴν ἱματιοθήκην, πρὸς τούτοις δὲ καὶ ἡ ἡμερομηνία, καθ' ἣν, ἀναλόγως τῆς ὥρας τοῦ ἔτους, ἐμελλεν ἕκαστον νὰ φορεθῇ. Ὁ οἶος ἦτο καὶ ὁ τὰ ὑποδήματα διέπων ὀργανισμὸς.

Ἀπλῶς εἶπεῖν, ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐκεῖνη τῆς Σέβιλ-Ρόου, ἦτις θὰ ἦτο βεβαίως τὸ τέμενος τῆς ἀταξίας κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ ἐνδοξοῦ ἀλλὰ παραλύτου Σέριδαν—ἡ σκευὴ πᾶσα ἦτο πλουσία καὶ ἀνετος. Βιβλιοθήκη δὲν ὑπῆρχεν, οὐδὲ βιβλία, ἄτινα ἄλλως θὰ ἦσαν πάντῃ ἀνωφελῆ εἰς τὸν κύριον Φόγ, ἀφοῦ ὁ Σύλλογός του παρεῖχεν εἰς διάθεσιν αὐτοῦ δύο βιβλιοθήκας, μίαν φιλολογικὴν καὶ ἑτέραν τοῦ δικαίου καὶ τῶν πολιτικῶν ἐπιστημῶν. Ἐν τῷ κοιτῶνι ἀπέκειτο χρηματοκιβώτιον μετρίου μεγέθους, ἀσφαλὲς κατὰ τε τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ῥήξεως. Οὐδαμοῦ τῆς οἰκίας ὑπῆρχον ὄπλα, οὔτε θηρευτικόν τι, οὔτε πολεμικὸν ὄργανον. Πάντα ἐν αὐτῇ κατέλεγον τὰς εἰρημικωτάτας τῶν ἔξεων.

Ἐξετάσας ἐν λεπτομερείᾳ τὸν οἶκον αὐτὸν ὁ Πονηρίδης, ἔτριψε τὰς χεῖράς του· ἡ εὐρεῖα μορφή του ἱλαρύνθη, καὶ περιχαρὴς ἐπανελάθε.

— Μ' ἀρέσει! ἤρα ὅ, τί θέλω! θὰ συνεννοηθῶμεν θαυμάσια, ὁ κ. Φόγ κ' ἐγώ. Τακτικὸς ἄνθρωπος, καὶ ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ! Μηχανὴ σωστή! Ἐμένα μ' ἀρέσει νὰ ὑπηρετῶ μηχανήν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ἐν ᾧ γίνεται συνομιλία διαταμένη νὰ ζημιώσῃ μεγάλως τὸν Φιλίαν Φόγ.

Καταλιπὼν ὁ Φιλίας Φόγ τὴν οἰκίαν του

κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν, ἔθηκε πεντακοσίας μὲν καὶ ἑβδομηκονταπέντε φορὰς τὸν δεξιὸν του πόδα πρὸ τοῦ ἀριστεροῦ, πεντακοσίας δὲ καὶ ἑβδομηκονταεξὶ τὸν ἀριστερὸν πρὸ τοῦ δεξιοῦ, καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν Ἀναμορφωτικὸν Σύλλογον, εὐρὺ ἐπὶ τῆς Πέλ-Μέλ οἰκοδόμημα, δι' ἃ ἑδαπανήθησαν τρία ὅλα ἑκατομμύρια.

Ὁ Φιλίας Φόγ μετέβη πάραυτα εἰς τὸ ἐστιατόριον, οὗτινος τὰ ἐννέα παράθυρα ἔβλεπον εἰς ὠραιότατον κῆπον, οὗ τὰ δένδρα ἐχρύσου ἤδη τὸ φθινόπωρον, καὶ ἐκάθισε παρὰ τὴν συνήθη του τράπεζαν, ὅπου ἀνέμενεν ἤδη αὐτὸν τὸ πινακίον του. Τὸ πρόγευμά του συνίστατο ἐκ μιᾶς παροψίδος, ἐξ ἰγθύος βραστοῦ συνοδευομένου ὑπ' ἐμβάμματος ἐξαιρέτου ποιότητος, ἐξ ὀπτοῦ βοῆς πορφυροῦ μετ' ἀμυγνῶν, ἐκ γλυκίσματος παραγεμισμένου μὲ ῥῆον καὶ μὲ ἄωρα φραγκοσάφυλλα, ἐκ τεμαχίου τυροῦ σέστερ, καὶ ἐκ πολλῶν τέλος κυθίσκων θαυμασίου τεύου, ἐξ ἐκείνου ὅπερ προμηθεύονται εἰδικῶς τὰ ταμεῖα τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου.

Τὴν πρώτην ὥραν παρὰ εἰκοσιτρία λεπτά ὁ εὐπατρίδης ἡμῶν ἠγέρθη καὶ κατῆλθε τὸ βῆμα πρὸς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, δῶμα πολυτελέστατον, κοσμούμενον δι' εἰκόνων μὲ πλουσιώτατα πλαίσια. Ἐκεῖ ὑπῆρχε τις τῶ ἐνεχείρισε τὸ φύλλον τῶν Καιρῶν, ἄκοπον ἔτι, ὅπερ ἀνεπτυξεν ὁ Φιλίας μετὰ δεξιότητος καὶ ἀσφαλείας ἐμφανίσεως μακρὰν ἔξιν τῆς δυσχεροῦς ταύτης ἐργασίας. Ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης ἀπασχόλησε τὸν εὐπατρίδην μέχρι τῶν τριῶν καὶ τεσσαράκοντα πέντε λεπτῶν, ἡ δὲ τῆς Σημαίας, ἣτις ἐπηκολούθησε, διήρκεσε μέχρι τοῦ γεύματος, ὅπερ ἐγένετο οἶον καὶ τὸ πρόγευμα, προσθήκη μόνον τοῦ βασιλικοῦ βρεττανικοῦ ἐμβάμματος.

Κατὰ τὰς ἐξ παρὰ εἰκοσιν ὁ Φιλίας ἀνεφάνη ἐν τῇ μεγάλῃ αἴθουσῃ καὶ ἐβυθίσθη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ἐοθιωτῶν Χρονικῶν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν διάφορα τοῦ Συλλόγου μέλη εἰσῆρχοντο εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἐπλησίαζον εἰς τὴν ἐστίαν, ὅπου ἔκαιον λιθάνθρακες. Ἦσαν δὲ οὗτοι οἱ συνήθεις τοῦ κ. Φόγ συμπαίκτηρες, ἐμμανεῖς παίχται τοῦ οὐστὸς ὡς ἐκεῖνος· ὁ μηχανικὸς Ἀνδρέας Στιούαρτ, οἱ τραπέζιται Ἰωάννης Σούλλιβαν καὶ Σαμουὴλ Φώλ-λεντιν, ὁ ζυθοποιὸς Θωμᾶς Φλάναγαν καὶ ὁ Γωτιέρος Ράλφ, εἰς τῶν διαχειριστῶν τῆς Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς, πάντες πλούσιοι καὶ μεγάλης ὑπολήψεως ἀπολαύοντες ἐν τῷ συλλόγῳ, ὅστις ἠρίθμει ἄλλως μεταξύ τῶν μελῶν του τοὺς κορυφαίους τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ χρηματιστηρίου.

— Λοιπὸν Ράλφ, ἠρώτησεν ὁ Θωμᾶς Φλάναγαν, τί γίνεται ἡ ὑπόθεσις τῆς κλοπῆς;

— Ἡ τράπεζα θὰ χάσῃ ἀπλοῦστατα τὰ χρήματά της, ἀπάντησεν ὁ Ἀνδρέας Στιούαρτ.

— Ἐλπίζω τούναντιον, ὑπέλαβεν ὁ Γωτιέρος Ῥάλφ, ὅτι θὰ συλλάβωμεν τὸν κλέπτην. Ἀστυνομικοὶ ἐπιθεωρηταὶ ἐπιτηδεύοντες ἐστάλησαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς τοὺς κυριωτέρους λιμένας, ὅπου ἐπιβιβάζονται καὶ ἀποβιβάζονται ὀδοιπόροι, καὶ δύσκολα θὰ διαφύγη ὁ φίλος.

— Ὑπάρχει λοιπὸν σημεῖωσις τῶν χαρκτηριστικῶν τοῦ κλέπτου; ἤρώτησεν ὁ Ἄνδρέας Στιούαρτ.

— Ἐν πρώτοις δὲν εἶνε κλέπτης, ἀπάντησε σοβαρῶς ὁ Γωτιέρος Ῥάλφ.

— Πῶς; δὲν εἶνε κλέπτης ἄνθρωπος, ὅστις ἀφῆρσεν πεντήκοντα πέντε χιλιάδας λίρας εἰς χαρτονομίσματα;

— Ὁχι, ἀπάντησεν ὁ Γωτιέρος Ῥάλφ.

— Εἶνε λοιπὸν βιομήχανος; ὑπέλαβεν ὁ Ἰωάννης Σούλιβαν.

— Τὰ Ἐσθιὰ Χροικὰ βεβαίως, ὅτι εἶνε εὐπατριδής.

Τὰ τελευταῖα ταῦτα ἀπάντησεν ὁ Φιλέας Φόγ, οὐτινος ἡ κεφαλὴ ὑπερεῖχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς ὑψουμένης περὶ αὐτὸν σωρείας χάρτου. Συνάμα δὲ ὁ Φόγ ἐχαιρέτισε τοὺς συναδέλφους του, οἵτινες ἀνταπέδωκαν αὐτῷ τὸν χαιρετισμόν.

Τὸ γεγονός περὶ οὗ ὁ λόγος, καὶ περὶ οὗ ζῶπρᾶ ἐγίνετο συζήτησις ἐν τῷ τύπῳ τοῦ Ἠνωμένου βασιλείου, εἶχε συμβῆ πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ἤτοι τὴν 29 Σεπτεμβρίου. Δέσμη χαρτονομισμάτων, ἀποτελούντων τὸ μέγα ποσὸν πεντήκοντα πέντε χιλιάδων λιρῶν, εἶχεν ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τοῦ ἄβασκος αὐτοῦ τοῦ πρώτου ταμίου τῆς Ἀγγλικῆς τραπέζης.

Πρὸς τοὺς ἐκπληκτομένους δέ, ὅτι τοσοῦτον εὐκόλως ἐτελέσθη τοιαύτη κλοπὴ, ὁ Γωτιέρος Ῥάλφ ἤρκειτο ἀπαντῶν, ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς ὁ ταμίας ἤσχαλειτο εἰς ἐγγραφὴν εἰσπράξεις τριῶν σελινίων καὶ εἴς περῶν, καὶ ὅτι ἀδύνατον ἦτο νὰ προσέχη τις εἰς ὅλα.

Σημειωτέον ὅμως ἐνταῦθα—καὶ τοῦτο καθιστᾶ τὸ πρᾶγμα μᾶλλον εὐεξήγητον—ὅτι τὸ θαυμαστὸν κατὰ κράτος τῆς Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς φαίνεται περὶ πλείστου ὅσον ποιούμενον τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ κοινοῦ. Ὁ χρυσός, ὁ ἀργυρός καὶ τὰ χαρτονομίσματα εἰσὶν ἐκτεθειμένα εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ τυχόντος, διότι οὐδεὶς ὑποπτεύεται τὴν τιμιότητα οἰουδήποτε διαβάτου. Πῆς μάλιστα τῶν καλλίστων παρατηρητῶν τῶν ἀγγλικῶν ἤθων διηγεῖται καὶ τοῦτο: Ἐν τινὶ τῶν αἰθουσῶν τῆς τραπέζης, ὅπου ἡμέραν τινὰ εὐρίσκετο, ἔσχε τὴν περιέργειαν νὰ παρατηρήσῃ ἐκ τοῦ σύγγυς βῶλον τινα χρυσοῦ, ἔλκοντα ἐπτὰ ἢ ὀκτῶ λίτρας, καὶ ἐκτεθειμένον ἐπὶ τοῦ ἄβασκος τοῦ ταμίου. Ἐλαβεν ἀπλούστατα τὸν βῶλον, τὸν παρετήρησε, τὸν μετέδωκε δὲ κατόπιν εἰς τὸν γείτονά του καὶ αὐτός εἰς ἄλλον, ὥστε ὁ βῶλος κατήντησεν ἀπὸ

χειρὸς εἰς χεῖρα μέχρι τοῦ βάθους σκοτεινοῦ διαδρόμου, καὶ μετὰ ἡμίσειαν μῶλις ὄραν ἐπηνήλθεν εἰς τὴν θέσιν του, χωρὶς ὁ ταμίας νὰ ὑψώσῃ καὶ τὴν κεφαλὴν.

Τὴν 29 ὅμως Σεπτεμβρίου τὰ πρᾶγματα συνέβησαν ἄλλως: ἡ δέσμη τῶν χαρτονομισμάτων ἀνεχώρησεν ἄλλὰ δὲν ἐπηνήλθε, καὶ ὅτε τὸ ἄνωθεν τῆς αἰθούσης τῶν συνεντεύξεων θεθειμένον μεγαλοπρεπὲς ὠρολόγιον ἐσήμανε κατὰ τὴν πέμπτην ὥραν τὸ κλείσιμον τῶν γραφείων, οὐδὲν ἄλλο ὑπελείπετο εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀγγλίας ἢ νὰ ἐγγράψῃ πενήκοντα πέντε χιλιάδας λιρῶν εἰς τὴν μερίδα τῶν Κερδῶν καὶ Ζημιῶν.

Ὅτε ἀκριβῶς καὶ ἀναμφιβόλως ἐγνώσθη ἡ κλοπὴ, ἀστυνομικοὶ πράκτορες ἐκ τῶν δεξιωτάτων ἀπεστάλησαν εἰς τοὺς κυριωτέρους λιμένας, εἰς Αἰθεροπούλ, εἰς Γλάσκοβ, εἰς Ἄθρ, εἰς Σουέζ, εἰς Βρινδῆσιον, εἰς Νέαν Ἰόρκην κ.τ.λ. καὶ ὑπόσχεσις ἐδόθη αὐτοῖς, ἐν ἐπιτυχίᾳ, ἀμοιβῆς δύο χιλιάδων λιρῶν καὶ πέντε [α ἐπὶ τῆς ἀνευρεθησομένης ποσότητος. Ἀναμένοντες δὲ τὰς πληροφορίας, ὅσας ἐμελλε νὰ παράσχη αὐταῖς ἡ ἀρξαμένη εὐθὺς ἀνάκρισις, οἱ πράκτορες οὗτοι ἐντολὴν εἶχον νὰ παρατηρῶσιν ἐπιμελῶς πάντας τοὺς ἀφικνουμένους ἢ ἀναχωροῦντας ὀδοιπόρους. Ὑπῆρχε δ' ἀφορμὴ ὑποψίας, ὡς ἔλεγον καὶ τὰ Ἐσθιὰ Χροικὰ, ὅτι ὁ αὐτουργὸς τῆς κλοπῆς εἰς οὐδεμίαν κατελέγετο τῶν κλεπτικῶν συμμοριῶν τῆς Ἀγγλίας. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 29 Σεπτεμβρίου κύριός τις καλῶς ἐνδεδυμένος, διακεκριμένος τὸ ἐξωτερικὸν καὶ εὐσχημος τοὺς τρόπους, εἶχε παρατηρηθῆ περιπατῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν πληρωμῶν, ὅπου συνέβη ἡ κλοπὴ. Ἡ ἀνάκρισις κατώρθωσε νὰ ἐξακριβώσῃ καὶ ἀναγράψῃ τὰ χαρκτηριστικὰ τοῦ κυρίου ἐκείνου, σημεῖωσις δ' αὐτῶν διεβιβάσθη πάραυτα εἰς πάντας τοὺς ἀστυνομικοὺς πράκτορας τοῦ Ἠνωμένου βασιλείου καὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἡπείρου. Οὕτω δὲ οἱ αἰσιόδοξοι, καὶ μεταξύ αὐτῶν κατελέγετο ὁ Γωτιέρος Ῥάλφ, ἐπίστευον, ὅτι λόγους εἶχον νὰ ἐλπίζωσι τὴν σύλληψιν τοῦ κλέπτου.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ γεγονός τοῦτο ἀπετέλει τὴν ὀμιλίαν τῆς ἡμέρας ἐν Λονδίῳ καὶ καθ' ὅλην τὴν Ἀγγλίαν. Συζητήσεις ἐγίνοντο πολλαί, καὶ μετ' ἐμπαθείας ὑπελογίζοντο αἱ πιθανότητες τῆς ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας τῆς Ἀστυνομίας τῆς μητροπόλεως. Οὐδὲν λοιπὸν ἄπορον, ὅτι καὶ τὰ μέλη τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ Συλλόγου ἐλάλουν περὶ αὐτοῦ, τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσο μεταξὺ αὐτῶν εὐρίσκετο καὶ εἰς τῶν ὑποδιοικητῶν τῆς Τραπεζῆς.

Ὁ ἐντιμὸς Γωτιέρος Ῥάλφ δὲν ἀμφέβαλε περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐρευνῶν, σκεπτόμενος ὅτι ἡ ἐπαγγελθεῖσα ἀμοιβὴ ἤθελεν ἐκτάκτως κεντήσῃ τὴν νοημοσύνην καὶ τὸν ζῆλον τῶν πρακτόρων. Ἄλλ' ὁ συνάδελφός του Ἄνδρέας

Στιούαρτ οὐδόλως συνεμερίζετο τὴν πεποίθησίν του. Ἐξηκολούθησε λοιπὸν ἡ συζήτησις μεταξὺ τῶν κυρίων, οἵτινες καθίσαντες ἔπαιζον οὐίστ, ὁ μὲν Στιούαρτ ἔχων ἀντιμέτωπον τὸν Φλάναγαν, ὁ δὲ Φόλλεντιν τὸν Φιλέαν Φόγγ. Διαρκοῦντος τοῦ παιγνιδίου οἱ παίκτορες δὲν ὠμίλου, ἀλλὰ κατὰ τὰ διαλείμματα τῶν σειρῶν (robber) ἐπαυλαμβάνετο ζωηροτέρα ἢ διακοπεῖσα συνομιλία.

— Ὑποστηρίζω, εἶπεν ὁ Ἀνδρέας Στιούαρτ, ὅτι αἱ πιθανότητες εἶνε ὑπὲρ τοῦ κλέπτου, ὅστις βεβαίως εἶνε ἐπιτήδειος ἄνθρωπος.

— Καλὲ δὲν βαρύνεσαι! ἀπήντησεν ὁ Ῥάλφ· δὲν ὑπάρχει πλέον χώρα, εἰς τὴν ὁποίαν νὰ καταφύγῃ!

— Πῶς αὐτό;

— Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγῃ;

— Δὲν ἤξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνδρέας Στιούαρτ, ἀλλὰ τέλος πάντων ἡ γῆ εἶνε μεγάλη.

— Ἦτον ἄλλοτε. . ., εἶπεν ἡμιφώνως ὁ Φιλέας Φόγγ.

Καὶ μετ' ὀλίγον,

— Σεῖς κόπτετε, κύριε, προσέθηκε, τιθήμενος τὰ χαρτῖα ἐνώπιον τοῦ Θωμᾶ Φλάναγαν.

Ἡ συζήτησις ἀνεστάλη πάλιν διαρκοῦντος τοῦ παιγνίου. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀνελάμβανεν αὐτὴν ὁ Ἀνδρέας Στιούαρτ παρατηρῶν :

— Ἦως ἄλλοτε; Μήπως τυχὸν ἐμίκρυνεν ἡ γῆ;

— Βεβαίως, ὑπέλαβεν ὁ Γωτιέρος Ῥάλφ. Εἶμαι τῆς γνώμης τοῦ κ. Φόγγ. Ἡ γῆ ἐμίκρυνε, διότι τὸρα τὴν περιεργόμεθα εἰς δεκάκις ὀλιγότερον χρόνον ἢ πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν. Καὶ τοῦτο, ἐννοεῖται, θὰ καταστήσῃ ἐπὶ τοῦ προκειμένου πολὺ ταχυτέρας τὰς ἐρεῦνας.

— Ἀλλὰ καὶ εὐκολωτέραν συγχρόνως τὴν φυγὴν τοῦ κλέπτου.

— Σεῖς παίζετε, κύριε Στιούαρτ! εἶπεν ὁ Φιλέας Φόγγ.

Ἄλλ' ὁ δῦσπιστος Στιούαρτ δὲν εἶχε πεισθῆ· μόλις λήξαντος τοῦ παιγνίου ἐπανελάβε·

— Πολὺ ἀστείος εἶνε ἀληθῶς ὁ τρόπος, κύριε Ῥάλφ, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐμίκρυνεν, ὡς λέγετε, ἡ γῆ. Ἐπειδὴ δηλαδὴ σήμερον ἠμποροῦμεν νὰ περιέλθωμεν τὸν κόσμον εἰς τρεῖς μῆνας. . .

— Εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας μόνον, εἶπεν ὁ Φιλέας Φόγγ.

— Τῷ ὄντι, κύριε, προσέθηκεν ὁ Ἰωάννης Σούλλιβαν· εἶνε ὀγδοήκοντα ἡμέρας, ἀφ' οὗτου παρεδόθη εἰς τὴν συγκοινωνίαν τὸ μεταξὺ Ῥόθαλ καὶ Ἀλαχαβάδ τμήμα τοῦ Μεγάλου Ἰνδικοῦ σιδηροδρόμου. Ἰδοῦ δὲ ὁ ὑπολογισμός, τὸν ὁποῖον κάμνουν τὰ Ἐσθινὰ Χρονικά·

Ἀπὸ τὸ Λονδῖνον εἰς τὸ Σουέζ, διὰ τοῦ Μον-Σενὶ καὶ τοῦ Βρινδθασίου, διὰ σιδηροδρόμου καὶ ἀτ-

μοπλοίου	7	ἡμέραι
Ἀπὸ τὸ Σουέζ εἰς τὴν Βομβάην, δι' ἀτμοπλοίου	13	»
Ἀπὸ τὴν Βομβάην εἰς τὴν Καλκούτταν, διὰ σιδηροδρόμου	3	»
Ἀπὸ τὴν Καλκούτταν εἰς τὸ Χόγγ-Κόγγ τῆς Κίνας, δι' ἀτμοπλοίου	13	»
Ἀπὸ τὸ Χόγγ-Κόγγ εἰς τὴν Ὑοκοχάμαν τῆς Ἰαπωνίας, δι' ἀτμοπλοίου	6	»
Ἀπὸ τὴν Ὑοκοχάμαν εἰς τὸν Ἄγγιον Φραγκίσκον, δι' ἀτμοπλοίου	22	»
Ἀπὸ τὸν Ἄγγιον Φραγκίσκον εἰς Νέαν Ὑόρκην, διὰ σιδηροδρόμου	7	»
Ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην εἰς τὸ Λονδῖνον, δι' ἀτμοπλοίου καὶ σιδηροδρόμου	9	»

Τὸ ὅλον 80 ἡμέραι.¹

— Μάλιστα, ὀγδοήκοντα ἡμέραι! ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέας Στιούαρτ, ὅστις ἐξ ἀπροσεξίας ἔκοψεν ἀνευ ἀνάγκης, χωρὶς ὅμως νὰ ὑπολογίσωμεν τὰς κακοκαιρίας, τοὺς ἐναντίους ἀνέμους, τὰ ναυάγια, τὰς ἐκτροχιάσεις κ.τ.λ.

— Καὶ αὐτὰ τὰ ὑπολογίζω, ἀπήντησεν ὁ Φιλέας Φόγγ, ἐξακολουθῶν νὰ παίξῃ, διότι ἡ συζήτησις δὲν ἐσέβετο πλέον τὸ οὐίστ.

— Καὶ ἂν ἀκόμη οἱ Ἰνδοὶ ἀφαιρέσωσι τὰς τροχιάς; ἀνέκραξεν ὁ Ἀνδρέας Στιούαρτ, καὶ σταματήσωσι τὰς ἀμαξοστοιχίας, καὶ ληστεύσωσι τὰς ἀμάξας, καὶ ἀποσκυθίσωσι τοὺς ὁδοπόρους;

— Καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ, ἀπήντησεν ὁ Φιλέας Φόγγ, ὅστις δεικνύων τὰ χαρτῖα του, προσέθηκε: Δύο ἀτιὺ μεγάλα.

Ὁ Ἀνδρέας Στιούαρτ, οὐτινος ἦτο ἡ σειρά νὰ μοιράσῃ, συνέλεξε τὰ χαρτῖα, λέγων:

— Θεωρητικῶς ἔχετε δίκαιον, κ. Φόγγ, πρακτικῶς ὅμως. . .

— Καὶ πρακτικῶς ἐπίσης, κύριε Στιούαρτ.

— Ἦθελα νὰ σὰς ἔβλεπα.

— Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται. Ἀναχωροῦμεν μαζύ, ἂν θέλετε.

— Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ, ἀνέκραξεν ὁ Στιούαρτ. Ἀλλὰ στοιχηματίζω τέσσαρας χιλιάδας λίρας, ὅτι τοιοῦτον ταξίδιον εἶνε ἀδύνατον.

1. Ἐνεκα τῆς τελειοποιήσεως τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, ἡ περίοδος τῆς γῆς δύναται νὰ γείνη σήμερον ἐντὸς 68 ἡμερῶν. Ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις πρόξενος τῆς Ἀμερικῆς κ. Χὰς εἰς 20 μὲν ἡμέρας ἐταξίδευσεν ἐσχάτως ἀπὸ Ἀλεξανδρείας διὰ Βρινθασίου, Παρισίων καὶ Λονδίνου καὶ ἐκεῖθεν μέχρι νέας Ὑόρκης καὶ Ἁγίου Φραγκίσκου· ἐπίσης εἰς 20 ἡμέρας διήνυσεν τὸ διάστημα ἀπὸ Ἁγίου Φραγκίσκου μέχρι Ὑοκοχάμας. Ἀπὸ Ἰαπωνίας μέχρι Χόγγ-Κόγγ ἐχρηστάθη 6 ἡμέρας, τὴν σικινὴν θάλασσαν μέχρι Κεϊλάν διέπλευσεν εἰς 10 ἡμέρας, καὶ ἀπὸ Κεϊλάν μέχρι Σουέζ τῷ ἔξηρκεσαν μόνον 12 ἡμέραι. Ὁ κ. Χὰς δὲν ἐταξίδευσεν διαρκῶς, ἀλλ' ἔμεινε πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὰ κυριώτατα σημεῖα. Σ. τ. Δ.

— Δυνατότατον μάλισα, παρετήρησεν ὁ κ. Φόγ.
— Κάμετέ το λοιπόν!
— Τὸν γῦρον τοῦ κόσμου εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας;

— Ναί.

— Εὐχαρίστως.

— Πότε;

— Ἀμέσως. Σᾶς εἰδοποιῶ ὅμως, ὅτι θὰ τὸν κάμω μὲ ἐξοδά σας.

— Εἶνε τρέλλα! ἀνέκραζεν ὁ Ἄνδρέας Στιούαρτ, ὅστις ἤρχιζε νὰ δυσχεραίνῃ διὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ συντρόφου του. Ἄς παίξωμεν καλύτερα.

— Τότε μοιράσετε ἐκ νέου, ἀπάντησεν ὁ Φιλέας Φόγ, διότι ἔγεινε λάθος.

Ὁ Ἄνδρέας Στιούαρτ ἀνέλαβε τὰ χαρτῖα μὲ πυρέςσουσαν χεῖρα, εἶτα δέ, ἀποτιθέμενος αἰφνης αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης:

— Λοιπὸν σπουδαίως, κ. Φόγ, εἶπε, στοιχηματίζω τέσσαρας χιλιάδας λίρας. . .

— Φίλιτατε Στιούαρτ, εἶπεν ὁ Φώλλεντιν, ἡσύχασι! δὲν εἶνε σπουδαῖα πράγματα αὐτά.

— Ὅταν λέγω, στοιχηματίζω, ἀπεκρίθη ὁ Ἄνδρέας Στιούαρτ, ἔμιλλῶ πάντοτε σπουδαίως.

— Ἔστω! εἶπεν ὁ κ. Φόγ. Εἶτα δέ, στρεφόμενος πρὸς τοὺς συναδέλφους του:

— Ἐχω, εἶπεν, εἴκοσι χιλιάδας λίρας καταθεμιένας εἰς τοὺς ἀδελφούς Βάριγγ· τὰς διακινδυνεύω εὐχαρίστως. . .

— Εἴκοσι χιλιάδας λίρας! ἀνέκραζεν ὁ Ἰωάννης Σούλλιθαν. Εἴκοσι χιλιάδας λίρας, τὰς ὁποίας ἡμπορεῖτε νὰ χάσετε ἀπὸ μίαν ἀπροσδόκητον βραδύτητα!

— Ἀπροσδόκητον δὲν ὑπάρχει! ἀπάντησεν ἀφελῶς ὁ Φιλέας Φόγ.

— Ἀλλά, κύριε Φόγ, αἱ ὀγδοήκοντα αὐταὶ ἡμέραι ὑπελογίσθησαν ὡς ἐλάχιστος ὅρος.

— Ὁ ἐλάχιστος ὅρος ἀρκεῖ, ὅταν τὸν μεταχειρισθῇ τις καθὼς πρέπει.

— Ἀλλά διὰ νὰ μὴ τὸν υπερβῆτε, πρέπει νὰ πηδάτε μὲ μαθηματικὴν ἀκρίθειαν ἀπὸ τὸν σιδηρόδρομον εἰς τὸ ἀτμόπλοιον, καὶ ἀπὸ τὸ ἀτμόπλοιον εἰς τὸν σιδηρόδρομον.

— Ὅν πηδήσω μὲ μαθηματικὴν ἀκρίθειαν!

— Ἀστειεύεσθε!

— Ἀληθῆς Ἄγγλος οὐδέποτε ἀστειεύεται, ἀπάντησεν ὁ κ. Φόγ, ὡσαύτως πρόκειται περὶ πράγματος σπουδαίου, ὅπως εἶνε τὸ στοιχίμα. Στοιχηματίζω εἴκοσι χιλιάδας λίρας ἐναντίον τοῦ βουλουμένου, ὅτι θὰ κάμω τὴν περιουσίαν τῆς γῆς εἰς ὀγδοήκοντα ἡμέρας, ἢ καὶ ὀλιγώτερον, τουτέστιν εἰς χιλίας ἑνεακοσίας εἴκοσιν ὥρας ἢ εἰς ἑκατὸν δεκαπέντε χιλιάδας διακόσια λεπτά. Δέχεσθε;

— Δεχόμεθα! ἀπάντησαν οἱ κύριοι Στιούαρτ, Φώλλεντιν, Σούλλιθαν, Φλάναγαν καὶ Ῥάλφ, ἀφοῦ συνεννοήθησαν.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ κ. Φόγ. Ἡ ἀμαξοστοιχία τοῦ Δούβρ ἀναχωρεῖ εἰς τὰς ὀκτώ καὶ σαρανταπέντε. Ὁ ἀναχωρήσω μ' αὐτὴν.

— Εὐθὺς ἀπόψε; ἠρώτησεν ὁ Στιούαρτ.

— Εὐθὺς ἀπόψε, ἀπεκρίθη ὁ Φιλέας Φόγ. Λοιπὸν, προσέθηκε, συμβουλευόμενος μικρὸν τι ἐγκόλιον ἡμερολόγιον, ἀφοῦ ἔχομεν σήμερον τετάρτην, δύο ὀκτωβρίου, ὀφείλω νὰ εἶμι εἰς Λονδίνον, εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν τοῦ Ἀναμορφωτικοῦ συλλόγου, τὸ σάββατον εἰκοσιδύο Δεκεμβρίου, εἰς τὰς ἑπτὰ καὶ σαρανταπέντε τῆς ἐσπέρας· ἄλλως αἱ εἴκοσι χιλιάδες λίραι τῆς πιστώσεώς μου θὰ γίνουσι ἰδικαί σας πράγματι καὶ δικαιώματι. Ἰδοὺ, κύριοι, ἐπιταγὴ δι' αὐτὸ τὸ ποσό.

Πρωτόκολλον περὶ τοῦ στοιχήματος συντάχθη καὶ ὑπεγράφη ἀμέσως ὑπὸ τῶν ἐξ ἐνδιαφερομένων. Ὁ Φιλέας Φόγ ἔμεινεν ἀπαθῆς. Δὲν ἐστοιχηματίζε βεβαίως ὅπως κερδήσῃ· διεκύβευε δὲ εἴκοσι χιλιάδας λιρῶν, ἧτοι τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας του, προβλέπων ὅτι θὰ ἠναγκάζετο ἴσως νὰ δαπανήσῃ τὸ ἕτερον ἥμισυ, ὅπως φέρῃ εἰς πέρας τὸ δύσκολον ἐκεῖνο, ἵνα μὴ εἰπωμεν ἀνεκτέλεστον σχέδιον. Οἱ ἀντίπαλοί του ἐφαίνοντο συγκεκινημένοι, οὐχὶ διότι ἦτο τόσον σπουδαῖα ἡ ἐνθῆκη τοῦ στοιχήματος, ἀλλὰ διότι ἔτυπτε πως αὐτοὺς ἡ συνείδησις, στοιχηματίζοντας ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσήμαινεν ἡ ἐβδόμη. Πρωτὰθθ δὲ εἰς τὸν κ. Φόγ νὰ διακοπῇ τὸ οὖιστ, ἵνα δυνηθῇ νὰ παρασκευασθῇ.

— Εἶμαι πάντοτε ἕτοιμος! ἀπάντησεν ὁ ἀπαθῆς εὐπατρίδης· διανέμων δὲ τὰ χαρτῖα:

— Καρρὸ αὐτοῦ! προσέθηκε. Σεῖς παίζετε, κύριε Στιούαρτ.

[Ἔπεται συνέχεια.]

ΠΕΡΙ ΤΡΟΠΩΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Σμάιλς περὶ χαρακτήρος.

Οἱ τρόποι εἶναι ἐν τῶν κυριωτέρων θελγῆτρων τοῦ χαρακτήρος, εἶναι τὸ κόσμημα πάσης πράξεως· περιβάλλουσι δὲ συνήθως μετὰ κάλλους τὴν ἐκτέλεσιν καὶ αὐτῶν τῶν ταπεινοτέρων ἐργασιῶν. Εἶναι δ' ὄντως ἀληθῆς τέχνη νὰ γνωρίζῃ τις νὰ κοσμῇ τὰς ἐλαχίστας πράξεις ἐν τῷ βίῳ καὶ νὰ καθιστᾷ αὐτὰς εὐαρέστους.

Οἱ τρόποι δὲν εἶναι τι ἄσκοπον καὶ ἀδιάφορον, ὡς ὑπολαμβάνουσι τινες· διότι συντελοῦσι πολὺ εἰς τὸ νὰ διευκολύνωσι πᾶσαν ὑπόθεσιν τοῦ βίου καὶ νὰ χρηρηγῶσιν ἐμμέλειάν τινα εἰς τὰς κοινωνικὰς σχέσεις. «Καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ», λέγει ὁ ἐπίσκοπος Μιδλντον, «συννοηθεμένη ὑπὸ χυδαίων τρόπων, εἶναι προσβλητικὴ.»

Οἱ τρόποι ἔχουσι μεγίστην βαρύτητα ἐν τῇ γνώμῃ, ἣν σχηματίζομεν περὶ τῶν ἄλλων, ἐνίστε δ' ἔχουσι ἐπίδρασιν πλείονα ἄλλων οὐσιωδῶν προτερημάτων. Τρόποι χαριέντες καὶ εὐγενεῖς συντελοῦσι ἰσχυρῶς πρὸς ἐπιτυχίαν· διὸ καὶ πολλοὶ ἀποτυγχάνουσι μόνον καὶ μόνον τῆς